

Arrest

nr. 254 757 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 december 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger. De referentiepersoon is haar Spaanse nicht.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 8 april 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoekster dient op 29 juni 2020 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger. De referentiepersoon is opnieuw haar Spaanse nicht.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 17 november 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden betekend volgens het model van de bijlage 20 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Deze bijlage 20 vormt thans de eerste bestreden akte en luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 29.06.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.06.2020 voor de tweede keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, met name haar nicht zijnde K.A.I., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer 94.08.01.498-47

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene met een visum geldig voor kort verblijf (type C) afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko, verschillende in- en uitreisstempels en een laatste Schengen inreisstempel van 12.12.2015 en een Marokkaans paspoort op naam van betrokkene afgegeven in Antwerpen op 12.11.2019 zonder enige in- en uitreisstempels of visa*
- Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 19.05.2018, 03.07.2018, 05.08.2018, 04.09.2018, 01.10.2018, 04.11.2018 en 03.12.2018*
- Attest vanwege de lokale autoriteiten van Nador M048564 dd 26.11.2019 waarin wordt verklaard dat betrokkene niet voorkomt in de registers van eigenaars van onroerend goed in Nador*
- attesten van het ocmw van Oostrozebeke en Waregem dd. 24.02.2020 en 28.02.2020 waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen*
- « attestation de non-imposition a la TH-TSC dd. 22.11.2019 » en « Attestation de revenu dd 22.11.2019 » Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 30.12.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 08.04.2020. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd: Uitkeringen van de Bond Moyson gestort op een onbekende rekening in de periode juni - september 2020 Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en dan ook betrekking hebben op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert november 1996 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens Betrokkene woont In België ook niet bij de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van In het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was In haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds In het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2 van de wet van 15 12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden Ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten Wettelijke basis:

-artikel 7, 1, 2 van de wet van 1512 1980*

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het preciaire verblijf in België Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België. noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3. 1° er bestaat een risico op onderduiken:

4 Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 08 04 2020 werd op 29.05 2020 betekend aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 28.06.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf ook aan dit bevel geen gehoor Betrokkene werd nochtans door de stad Waregem aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester In het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011) Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.*

6 Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar in Waregem een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1. 2* met haar nicht. De eerste aanvraag, ingediend op 30 12 2019, werd geweigerd op 08.04.2020 Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 28.06.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing en diende op 29 06.2020 een tweede aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2* met dezelfde nicht en legde daarbij nagenoeg dezelfde documenten neer als bij de eerste aanvraag Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."*

1.5. Eveneens op 17 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing is de tweede bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Aan [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

*Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België
De beslissing tot verwijdering van 17 11 2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

2 een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4 Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten De bijlage 20 van 08.04.2020 werd op 29.05.2020 betekend aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 28.06.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf ook aan dit bevel geen gehoor. Betrokkene werd nochtans door de stad Waregem aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing,

6 Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.*

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2 met haar nicht. De eerste aanvraag, ingediend op 30.12.2019, werd geweigerd op 08.04.2020. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 28.06.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing en diende op 29.06.2020 een tweede aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2* met dezelfde nicht en legde daarbij nagenoeg dezelfde documenten neer als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam in december 2015 via Spanje de Schengenzone binnen. Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar in Waregem een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2 met haar nicht. De eerste aanvraag, ingediend op 30.12.2019, werd geweigerd op 08.04.2020. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 28 06.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing en diende op 29.06.2020 een tweede aanvraag gezinshereniging m op basis van artikel 47/1,2° met dezelfde nicht en legde daarbij nagenoeg dezelfde documenten neer als bij de eerste aanvraag Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten De bijlage 20 van 08.04.2020 werd op 29 05.2020 betekend aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 28 06 2020 het grondgebied te verlaten Betrokkene gaf ook aan dit bevel geen gehoor Betrokkene werd nochtans door de stad Waregem aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, m het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de

bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar niet en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van "de motiveringsplicht".

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Dat verzoekster op 29 juni 2020 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat zij ten laste is van haar Spaanse nicht of deel uitmaakt van haar gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van

Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de ‘andere familieleden van een Unieburger’ en luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van ‘bijzondere feitelijke omstandigheden’, zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het ‘behoren tot het huishouden’. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoekster duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van Spaanse nicht op het ogenblik dat zij in Marokko verbleef.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoekster, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat zij niet afdoende

zou hebben aangetoond dat zij onvermogen en ten laste was van haar Spaanse nicht op het ogenblik dat zij in Marokko verbleef of zij deel uitmaakte van het gezin van haar Spaanse nicht.

Dat verzoekster nochtans aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij in Marokko onvermogen is en zij, voorafgaand aan haar aanvraag, in Marokko afhankelijk was van de financiële steun van haar Spaanse nicht.

Zo heeft verzoekster o.m. een attest van de lokale autoriteiten van Nador dd. 26.11.2019, waarin wordt verklaard dat verzoekster niet voorkomt in de registers van eigenaars van onroerend goed in Nador”, een “attestation de non-imposition à la la taxe d’habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC)” dd. 22.11.2019” en “attestation de revenu” dd. 22.11.209 voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster in Marokko niet over inkomsten beschikte, niet onderworpen was aan belastingen en geen eigenaar is van een onroerend goed.

Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met deze bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoekster niet over inkomsten beschikte, niet onderworpen was aan belastingen en geen eigenaar is van een onroerend goed, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

2.1.4.

Tevens heeft verzoekster diverse bewijzen van geldstortingen door haar Spaanse nicht voorgelegd.

Dat opnieuw door verweerder in de bestreden beslissing niet op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met deze geldstortingen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

2.1.5.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster onomstootbaar heeft aangetoond dat zij onvermogen was in Marokko en in België en haar nicht haar regelmatig een som geld overmaakte/overmaakt waarmee zij kon/kan overleven.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste zijn’ en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

‘onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoekster beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden”, geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht

of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen”.

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoekster voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoekster niet werd aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

[...]

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De beoordeelde verblijfsaanvraag werd ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.4. De Raad neemt vooreerst akte van de uitgebreide theoretische beschouwingen die verzoekster ontwikkelt. Met een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip ‘ten laste’ toont zij niet in concreto aan dat de beslissing tot weigering van verblijf een schending vormt van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen. Ook met de theoretische overwegingen aangaande de vrije bewijsvoering toont verzoekster niet concreet aan dat verweerder de bewijslast incorrect zou hebben ingevuld. Het staat niet ter discussie dat het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.5. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ zet verzoekster, met verwijzing naar de voorbereidende werken, de interpretatie uiteen die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). Ook verweerder verwijst hiernaar in zijn nota. In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

2.6. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

2.7. Zoals in de bestreden bijlage 20 wordt gesteld, werden volgende bewijsdocumenten reeds voorgelegd naar aanleiding van de eerste verblijfsaanvraag van 30 december 2019:

- Marokkaans paspoort, met geldig visum kort verblijf afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko;
- zeven geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoekster in Marokko, tussen juni 2018 en december 2018;
- attest vanwege de lokale autoriteiten van Nador m.b.t. de registers van eigenaars van onroerend goed in Nador waarin verzoekster niet voorkomt;
- attesten van het OCMW van Oostrozebeke en Waregem van februari 2020 waarin staat dat noch verzoekster noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen;

- *“attestation de non-imposition à la TH-TSC”* en *“attestation de revenu”*, van de Marokkaanse autoriteiten van november en december 2019 waarin wordt verklaard dat verzoekster geen inkomsten had.

2.8. In de in punt 1.2. bedoelde bijlage 20 van 8 april 2020, waartegen verzoekster geen beroep heeft ingediend en die zich bevindt in het administratief dossier, kan de volgende beoordeling van deze stukken worden gelezen:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene met een visum geldig voor kort verblijf (type C) afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko en een inreisstempel van augustus 2015 en een Marokkaans paspoort op naam van betrokkene afgegeven in Antwerpen op 12.11.2019 zonder enige in- en uitreisstempels of visa

- Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 19.05.2018, 03.07.2018, 05.08.2018, 04.09.2018, 01.10.2018, 04.11.2018 en 03.12.2018. Deze stortingen zijn beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

- « attestation de non-imposition a la TH-TSC n° 27498/2019 dd. 22.11.2019 » en « Attestation de revenu n° 27498/2019 dd. 22.11.2019 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene geen inkomsten onderschreef. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Attest vanwege de lokale autoriteiten van Nador M048564 dd. 26.11.2019 waarin wordt verklaard dat betrokkene niet voorkomt in de registers van eigenaars van onroerend goed in Nador. Er dient echter dient te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten aangezien haar Marokkaans paspoort werd afgegeven op 22.11.2019 in Antwerpen. Dit attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkenes komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat dit attest ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten. Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.

- (...)

- attesten van het ocmw van Oostrozebeke en Waregem dd. 24.02.2020 en 28.02.2020 waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen
Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit de door betrokkene voorgelegde Marokkaanse paspoorten niet valt op de maken of betrokkene sedert augustus 2015 nog effectief in Marokko verbleef. Zij legt immers het paspoort voor waarmee zij in augustus naar België kwam en geen uitreisstempel bevat en een ander paspoort dat op 22.11.2019 in Antwerpen werd afgegeven en geen in- en uitreisstempels bevat”.

2.9. Verweerder verwijst dus in de thans bestreden bijlage 20 voor de stukken die verzoekster reeds heeft neergelegd ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, naar de gedane beoordeling ervan in de in punt 1.2. bedoelde bijlage 20. Verzoekster herhaalt welke stukken ze reeds vroeger heeft neergelegd en poneert dat verweerder hierover niet afdoende heeft gemotiveerd, maar hiermee toont zij geen schending van de formele motiveringsplicht aan. Verzoekster kan niet onwetend zijn van de motieven die werden opgenomen in de in punt 1.2. bedoelde bijlage 20, die haar betekend werd.

2.10. Wat betreft de uitkeringen van de Bond Moyson, gestort op een onbekende rekening, in de periode juni-september 2020 – d.i. het enige bijkomende bewijsdocument dat verzoekster naar aanleiding van de thans voorliggende verblijfsaanvraag heeft overgemaakt – wordt in de thans bestreden bijlage 20 gemotiveerd: *“Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en dan ook betrekking hebben op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”* Verzoekster gaat geenszins concreet in op deze motivering. Zij stelt enkel dat zij *“diverse bewijzen van geldstortingen door haar*

Spaanse nicht” heeft voorgelegd. Hiermee toont ze niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk ging bij de beoordeling van de betrokken uitkeringen van de Bond Moyson.

2.11. De loutere overtuiging van verzoekster dat zij *“onomstootbaar heeft aangetoond dat zij onvermogen was in Marokko en in België en haar nicht haar regelmatig een som geld overmaakte/overmaakt waarmee zij kon/kan overleven”* alsook dat zij *“aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij in Marokko onvermogen is en zij, voorafgaand aan haar aanvraag, in Marokko afhankelijk was van de financiële steun van haar Spaanse nicht”*, en dat het onredelijk en strijdig is met artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit dat verweerder anders heeft geoordeeld, kan bezwaarlijk een schending aantonen van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. Verzoekster voert in een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, een schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

“Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

Dat de bestreden beslissing (welke ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat) dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

2.13. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat in het kader van een voorgehouden gezinsleven tussen meerderjarige nichten, bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. De bijlage 20 stelt vast dat verzoekster niet samenwoont met de referentiepersoon. Dit wordt door verzoekster niet betwist. Alleszins volstaat een samenwoning in dit verband niet. Zoals hierboven werd vastgesteld, heeft verzoekster niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet kan worden beschouwd als een familielid 'ten laste' van de meerderjarige referentiepersoon. Verzoekster toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met haar meerderjarige nicht. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat voormelde verdragsbepaling en artikel 22 van de Grondwet niet zijn geschonden. Artikel 47/1, 2° juncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet kunnen immers worden beschouwd als bepalingen die het respect voor het privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM in werking stellen, mits het opleggen van voorwaarden (cf. mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382 aangaande artikel 10 van de Vreemdelingenwet: *"Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique."*). Het betoog in het verzoekschrift dat verweerder geen afdoende toetsing heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet dienstig.

Het tweede middel is ongegrond.

2.14. Verzoekster voert in een derde middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bijlage 20, een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om onmiddellijk het grondgebied te verlaten : "aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken".

Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoekster zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dat verzoekster onmiddellijk het grondgebied dient te verlaten omdat er een risico op onderduiken zou bestaan, zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en een nieuwe aanvraag heeft ingediend.

2.3.2.

Echter verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en

betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoekster, *quod non*.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

2.3.3.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 , dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingebevel om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingebevel als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond”.

2.3.4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

“Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, ‘Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur’ (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste

voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52,\$4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoekster niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en zij als volwassene een eigen leven kan opbouwen in het land van herkomst, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verblijfsbesluit.

Verweerder is immers niet overgegaan tot een onderzoek van de individuele familiale situatie van verzoekster.

2.3.5.

Tenslotte was verweerder ook verplicht om conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd werd op grond van artikel 7, §1, 2° Vw., nl. dat het legaal verblijf van verzoekster zou verstreken zijn.

Hierbij werd door verweerder opgemerkt dat verzoekster niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort en van haar als volwassen persoon mag verwacht worden dat zij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst.

Dat hieruit echter niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de individuele familiale toestand van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.”

2.15. Voor wat betreft de draagwijdte van de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.2. Ook wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, voorziet de bijlage 20 in een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoeksters legaal verblijf is verstreken. Dit is wel degelijk een motivering die losstaat van de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster kan dus niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad en van de Raad van State die betrekking heeft op gevallen waarin er helemaal geen motivering te vinden was over de bevelscomponent van de bijlagen 20. Hoewel de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een summier motivering is, houdt dit niet ipso facto in dat de formele motiveringsplicht niet zou zijn nageleefd. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe een bevel om het grondgebied te verlaten te geven wanneer een vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Deze definitie die kan worden teruggevonden in de in de bijlage 20 aangegeven wetsbepaling, laat verzoekster redelijkerwijze toe te begrijpen op grond waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Haar toelating om

in het Rijk te verblijven voor een periode van 90/180 dagen is al lang verstreken en ze heeft geen toelating tot een verblijf voor langere duur verkregen. De formele motiveringsplicht voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten reikt voorts niet zo ver als zou verweerder moeten motiveren waarom *“een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt [te] [worden]”*. Het volstaat dat verweerder verduidelijkt van welke toepassingsgeval vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet hij gebruik maakt, quod in casu.

2.16. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, blijkt uit de motivering van de bevelscomponent van de bijlage 20 dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling verplicht verweerder om rekening te houden met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand. Er kan in de bijlage 20 worden gelezen dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België. Verzoekster betwist dit niet. Dit is derhalve geen onzorgvuldige beoordeling. Er kan in de bijlage 20 ook worden gelezen dat er geen sprake is van *“enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene”*. Verzoekster betwist dit evenmin. Dit is derhalve evenmin een onzorgvuldige beoordeling. Verder kwam verweerder in de bijlage 20 tot de beoordeling dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar Spaanse nicht of voor haar komst naar België deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de Spaanse nicht. Dit houdt een beoordeling in van verzoeksters familiale situatie (cf. bespreking tweede middel), samen met de beoordeling, *“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.”* Ook op deze beoordeling gaat verzoekster niet concreet in. Dit is derhalve evenmin een onzorgvuldige beoordeling.

2.17. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar de bespreking van de middelen gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze wetsbepaling heeft immers betrekking op een inreisverbod, wat de bijlage 20 niet is.

Het derde middel is ongegrond.

2.18. De bespreking van voorgaande middelen houdt in dat de bijlage 20 in zijn geheel overeind blijft.

Wat betreft de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod

2.19. Verzoekster voert in wat kan worden beschouwd als een vierde middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van *“de motiveringsplicht”*.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

3.1.1.1.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat aan verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en reeds een eerder bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn betekend.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleden van verzoekster conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Immers, verweerder is genoegzaam op de hoogte van het feit dat verzoekster een hechte band heeft met haar Spaanse nicht, mevrouw [K.A.I.].

Dat het inreisverbod als motivering enkel vermeldt dat aan verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en zij geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel, doch geen verdere motivering geeft waarom het absoluut noodzakelijk is dat aan verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, temeer daar verzoekster ondertussen in België een nieuw leven heeft opgebouwd en een duurzame relatie onderhoudt met haar Spaanse nicht

Dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is om een inreisverbod op te leggen, noch rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven en het privé-leven van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

Dat de bestreden beslissing als motivering voor de afgifte van een inreisverbod enkel en alleen verwijst naar het feit dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en reeds een eerder bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn betekend.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn".

Dat in casu de motivering voor de afgifte van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximum termijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoekster wordt opgelegd met als motivatie dat aan verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en reeds een eerder bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn betekend. Bovendien zou een inreisverbod van 3 jaar proportioneel zijn in het belang van de immigratiecontrole.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoekster een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw. kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt,

overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook een termijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat aan verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekster reeds lang in België woont en alhier een privé- en een gezinsleven heeft opgebouwd.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoekster eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

2.20. Wat betreft de draagwijdte van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.2. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod bevat een motivering in feite, evenals in rechte. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod omdat er voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Tevens wordt gemotiveerd waarom er sprake is van een risico op onderduiken, d.i. de reden waarom geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Dit betreft een herhaling van de motieven die in de bevelscomponent van de bijlage 20 kunnen worden gelezen. Waar verzoekster stelt dat de noodzaak voor het afleveren van een inreisverbod slechts op stereotiepe wijze werd gemotiveerd, wijst de Raad erop dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Alleszins ziet de Raad niet in waarom verweerder zich, voor de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, niet kon beperken tot de hierboven weergegeven motieven. Verzoekster betwist niet de toepassing door verweerder van artikel 74/11, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet om haar geen termijn te verstrekken om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Dit werd zoals gezegd vastgesteld in de bevelscomponent van de bijlage 20. Indien verweerder vaststelt dat verzoekster ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet rust er op hem de verplichting op haar een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder geenszins verplicht is een inreisverbod op te leggen en bijkomend diende te motiveren “*waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is om een inreisverbod op te leggen*”. Verder zet verweerder tevens uiteen waarom een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar werd opgelegd. Hij dient hierbij niet te motiveren waarom er geen inreisverbod met een minder lange duurtijd kon worden opgelegd. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet, te meer daar uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kennis heeft van de motieven van het inreisverbod, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

2.21. Wat betreft de draagwijdte van de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, verwijst de Raad naar het gestelde in de punt 2.2.

2.22. Verzoekster toont met haar bloot betoog dat zij een hechte band en duurzame relatie heeft met haar Spaanse nicht en dat zij hier ondertussen “een nieuw leven” heeft opgebouwd, niet aan dat dit verweerder zou ontheffen van zijn verplichting om, in de gegeven situatie, een inreisverbod op te leggen of hem zou verbieden om de duur ervan op drie jaar te bepalen (zie infra).

2.23. Wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, zodat deze bepaling niet van toepassing is. Alleszins dient te worden opgemerkt dat verweerder in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wel degelijk een afweging heeft gemaakt van de elementen vervat in voormelde wetsbepaling. Verzoeksters betoog dat niet blijkt of er rekening werd gehouden met voormelde elementen, mist aldus hoe dan ook feitelijke grondslag.

2.24. Om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen, leest de Raad in de beslissing dat verweerder volgende concrete elementen heeft weerhouden:

- verzoekster kwam in 2015 via Spanje het Schengengebied binnen;
- verzoekster diende op 30 december 2009 een aanvraag tot gezinshereniging in, die resulteerde in een bijlage 20 van 8 april 2020, waarbij zij het bevel kreeg om uiterlijk op 28 juni 2020 het grondgebied te verlaten; verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing, doch diende op 29 juni 2020 een tweede aanvraag gezinshereniging in, met nagenoeg dezelfde documenten als de eerste aanvraag; zij misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in;
- verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hoewel zij door de stad Waregem werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek;
- verzoekster is een volwassen persoon, van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar nicht en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij hier niet toe in staat zou zijn;
- er zijn geen minderjarige kinderen in België;
- er is geen aangetoonde medische problematiek in hoofde van verzoekster.

Verweerder concludeert: *“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar. meer dan proportioneel Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

2.25. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is de motivering van de duurtijd van het inreisverbod niet louter beperkt tot het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkel termijn werd toegestaan, een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole. De motivering is duidelijk ruimer dan dat. Evenmin geeft de betrokken motivering er blijk van dat verweerder op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximumduur van drie jaar. Het gaat erom dat verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Zij toont ook niet aan dat verweerder specifieke omstandigheden die haar zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

2.26. Waar zij verwijst naar haar privé- en gezinsleven, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoekster niet heeft aangetoond een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven te onderhouden met haar Spaanse nicht (zie supra). Wat betreft het privéleven en het lange verblijf in België, volstaat het niet zulks te poneren. Uit de stukken van het dossier kan niet zonder meer worden vastgesteld dat verzoekster, op het ogenblik van de totstandkoming van de tweede bestreden beslissing, reeds lang in België verblijft zoals zij voorhoudt in haar verzoekschrift. Zo blijkt uit haar paspoort dat zich bevindt in het administratief dossier dat zij meermaals terugkeerde naar Marokko, evenals naar Spanje. Zoals in het inreisverbod ook werd aangegeven, betroffen de verblijfsperioden in België ook enkel een precair verblijf. Wanneer een privéleven zich ontwikkelt tijdens een dergelijk verblijf, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoekster toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van dergelijke omstandigheden.

2.27. Gelet op bovenstaande toont verzoekster niet aan dat verweerder ten onrechte is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaren. Verzoekster is ervan overtuigd dat het inreisverbod niet deugt maar ze toont niet aan dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 EVRM heeft gehandeld.

Het vierde middel is ongegrond.

2.28. Verzoekster voert in wat kan worden beschouwd als een vijfde middel, een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Dat verzoekster reeds geruime tijd in België woont.

Dat verzoekster in België samenwoont met mevrouw K.A.I. en zij een hecht gezin vormen.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

3.2.2

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en de mevrouw Nancy GRYSON woonden samen eerst te Gent daarna te Brakel, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft (cf. advies OM dd. 5.10.2017, stuk 4).

3.2.3

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar echtgenoot teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

3.2.4

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekster, met haar langdurig verblijf in België en haar integratie alhier.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook zijn levenspartner) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.29. De Raad neemt akte van het theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM – dat het merendeel van de uiteenzetting beslaat – doch hiermee wordt geen concrete schending van deze verdragsbepaling aangetoond.

2.30. Wat betreft verzoeksters gezinsleven met haar Spaanse nicht, herhaalt de Raad dat, in het kader van een voorgehouden gezinsleven tussen meerderjarige nichten, bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft verzoekster niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet kan worden beschouwd als een familielid ‘ten laste’ van de meerderjarige referentiepersoon. Verzoekster toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met haar meerderjarige nicht. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat voormelde verdragsbepaling niet is geschonden. Een bijkomende belangenafweging was in deze dan ook niet vereist. De Raad voegt er nog aan toe dat het verzoekster vrijstaat om haar band met haar Spaanse nicht te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen wanneer het inreisverbod in werking treedt. Waar verzoekster nog stelt dat zij “en de mevrouw N.G. [samen]woonden eerst te Gent daarna te Brakel, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft (cf. advies OM dd. 5.10.2017, stuk 4)”, gaat de Raad ervan uit dat deze passage in het verzoekschrift een materiële vergissing betreft. Nergens in het dossier blijkt dat er sprake was van een samenwoning met een zekere N.G., noch dat er dienaangaande een advies van het openbaar ministerie voorligt. Dit advies wordt bovendien ook niet gevoegd bij het verzoekschrift.

2.31. Wat betreft het privéleven, kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.26.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA